luke katukſesſe. „Mis?“ kiſendati igalt poolt: „ümmarguſed ratad? Ei ſe wõi ial tõſi olla!“ Jaamaiſand talutas mõninga ligemale, lükas neid ninaga ratapõia külge, et igamees iſe ſeda ime lugu haiſutaks. Ja kas ſa imet nääd! kes ſeda wõis uskuda: wankri ratad olid ümmarguſed! — —

Kelle ſulg jõuaks ſeda kära ja müramiſt üleskirjutada, mis nüüd igalpool Tuiſulas tõuſis! Kes Tuiſulaste päris kombeid ei tunneks, ei wõiks ſeda ial uskuda, ja ſiiski on kõik ſelge tõſi. Tük aega ei leitud rahwa keskel hommikuſt õhtuni muud jutu, kui ümmarguſteſt ratasteſt. Seda ilmunud imet kuulutati kõrtſides, külades ja taluperedes, kuhu rahwaſt kokojuhtus. Kõik ſenna aeani pimedad olid nüüd korraga ſilmi pähä ſaanud, ehk arwaſid wähemalt, ſeda kõik oma ſilmaga wankri külles nägewad, mis teiſed laituſeks neile eteräkiſid. „Oh ſa wõrukaelne petiskelm,“ kõlas mitmeltpoolt, „kes meie wankrid püüdis rikuda! Õnneks, et oſawa ſilmaga jaamaiſand neid rataid nägema juhtus; meie olekſime muidu ſeeſuguſi wankrid teadmata turult oſtnud ja nendega sõitnud.“

„Armſad Tuiſulaſed,“ palus ue wankri peremees, „andke mulle natuke aega, kunni teile pikemalt äraſeletan, kuda lugu minu wankri ratastega on! Mina ei wõi ſeda mite ſalata, et minu wankril ühekordſed teljed, peenemad rummud, wähem kodaraid ja looka paenutud põiad on, niiſamuti ka juhiwitſad aiſade külles. Seda ei teinud ma mite paha, waid wankri kerguſe päraſt. Teiſeks püüdſin üle-

liiga puu raiskamiſt wähendada; meie päiwil lähwad metſad muidugi pääw pääwalt ika kaſinamaks. Tuletage meele, teie olete juba mõnda hääd aastat minu tehtud wankrid turult oſtnud ja nendega sõitnud, ega tulnud kedagi weel tännini minu wankri rataid laitma. Mitu sõitjad kiitſid pealegi wankrit kergeks sõiduriiſtaks, misga weikem laps wõiks sõita. Kudas ſiis nüüd ühekorraga wanker nõnda meelt wasta teil läinud, et kedagi pikemalt minu wankrile ei taha istuda?“ — „Jah“, koſtſid mehed, „kes ſeda wõis arwata, et teie wankril ümmarguſed ratad olid! Meie sõitſime teadmata, ſellepäraſt ei tõuſe ſe tännine süü meile patuks; aga nüüd, kus aſi kogemata awalikuks tõusnud, ei tohi meie mite enam teie wankri peale istuda. Teie wanker peab Kilplaſt pärite olema; minge nüüd ſellega, kuhu tahate: Tuiſulas ei kõlba ſeeſuguſed sõiduriiſtad kellegile.“ — „Minu päraſt“ — koſtis ue wankri peremees — „istuge kõik posti- ja muu Tõlpla wankrite peale, kus tont iſe rataſep olnud!“

Seda üteldes istus ta wankrile ja sõitis koeu tagaſi. Tuiſulaste käraſt ja müramiſeſt ei pidanud ta ſuuremat lugu, ega hakand oma wankrit teiſite ſeadma. Tema mõtles: „külap tuleb ükskord parem aeg ka Tuiſulaſſe, kus pääwa walgus ööd ſaab wõitma; ſeal wõtawad inimeſed tänaſed tee kõrwa wiſatud ümmarguſed ratad, panewad neid wankrite alla ja lähäwad sõitma.“ Seal tuleb ühel pääwal üks neiſt jaamaiſandateſt külawainule ja püab ſilmanähteks ue wankri peremehe pääd paitada; aga kaks

Maa-rahwa Kasuline Kalender 1859, lk. 30